

Temps Ordinari - Trenta-dosè diumenge

[2 Ma7,1-2.9-14](#)

[2 Te 2,16-3,5](#)

[Lc 20,27-38](#)

El mestre d'esperança Aquesta setmana hem celebrat la festa de Tots Sants i el dia de Tots els Difunts. Les realitats últimes de l'existència humana posen el cuc de la pregunta si no hi haurà res després de la mort. Els saduceus no creien en la resurrecció dels morts i plantegen a Jesús un irònic raonament amb caire d'absurditat. Li qüestionen qui ha de ser muller la dona que ha estat esposa successivament de set germans, segons li prescriu la Llei en morir-se-li cada marit sense haver-li donat descendència. Jesús desmunta l'argument en fer entendre que la vida futura no s'assemblarà en res a l'actual. Entre altres coses, perquè ja no hi haurà mort i no caldrà, per tant, per veure el Messies, tenir descendència. Però la resposta de Jesús va més enllà, argumentant-los la resurrecció per partida doble: Abraham, Isaac i Jacob continuen tenint Déu com a Déu, estant vius. D'altra banda, Déu no és un triomfant ésser solitari que sobreviu a tots els seus amics difunts. Seria una mena de trista victòria i existència. No! Ell els dona vida tal com els va crear. Podem apropar l'argument de Jesús, fent memòria de persones que hem conegut, considerant la perennitat de llur relació amb Déu. En la mida que vam palpar i recordem la relació íntima amb Déu dels nostres mestres en la fe i de les persones, que ens han il·luminat el camí, sentim la veritat profunda i consoladora que Déu és Déu de vius. El Déu d'Òscar Romero, de Teresa de Calcuta, de Maximilià Kolbe, d'Ellacuria, de Joan XXIII, de Vallmajor, de Joan Alsina, de Lucho Espinal..., és Déu de vius. La gent s'admirava de l'ensenyament de Jesús. L'autoritat del mestre és el resultat de la seva capacitat de fer els altres autors de les seves vides i, per tant, la capacitat de crear-los esperança. Els saduceus ja no van gosar preguntar res més. Feina tenien. **L'acompanyament** Sant Pau recorda als Tesalonicencs aquest mestratge de Jesús acompanyat de *consol etern, de bona esperança i d'enfortiment en tota mena d'obres i de paraules bones*. L'origen d'aquesta delicada donació de Jesús a cada un de nosaltres radica en la seva absoluta estimació i gràcia. Avui, el bisbe de Roma i primat de l'Església universal, Benet XVI visita Barcelona per consagrar el temple de la Sagrada Família. Tant de bo reproduïxi els gestos i les gràcies esmentades, bo i recordant Jesús entre nosaltres: consol etern, enfortiment per a tota mena d'obres i paraules bones, en una paraula, esperança. Les assedegades arrels cristianes de Catalunya ho necessiten. El salmista està segur que el seu clam serà escoltat per Déu, perquè es tracta d'una causa justa. Continua Pau amb una sentida petició: *Que el Senyor encamini els vostres cors cap a l'amor a Déu i cap a la perseverança que ens ve del Crist*. L'amor rebut fructifica en amor donat. Aquesta és la meravellosa història humana, envejada i entorpidida pel Maligne. Però Crist és fidel. També ho lluita Pau, fins a proposar-se com a exemple. L'amor gratuït que té vers la comunitat invita a la imitació i al treball sense defallença. El salmista conclou deliciosament esperançat per quan despertí aquí o més enllà: *Jo et veuré, perquè la meva causa és justa. Quan em desvetlli, et contemplaré fins a saciar-me'n*

ETIQUETES

ESPERANÇA ESCATOLOGIA MORT